

Sygn. akt VIII GC 245/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Patrycja Baranowska

Protokolant Monika Ziębakowska

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko M. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. G. na rzecz powoda M. C. kwotę 232.414,99 zł (dwustu trzydziestu dwóch tysięcy czterystu cztertnastu złotych dziewięćdziesięciu dziewięciu groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 kwietnia 2015 roku,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 18.838,00 zł (osiemnastu tysięcy ośmiuset trzydziestu ośmiu złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 245/15

UZASADNIENIE

W dniu 25 kwietnia 2015 roku powód M. C. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. G. kwoty 232.414,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 kwietnia 2015 roku. Wniósł również o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie powód podał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z pozwaną umowy sprzedaży oleju napędowego, co zostało udokumentowane fakturami VAT. Pomimo upływu terminu zapłaty i wezwania pozwanej do uregulowania należności, zapłata nie zastąpiła.

W dniu 30 kwietnia 2015 roku został wydany w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwana złożyła sprzeciw.

W sprzeciwie pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana zaprzeczyła, że zawarła z powodem umowy sprzedaży. Wskazała, że nie odebrała towaru objętego fakturami. Pozwana przyznała, że gdy do jej biura wpłynęły faktury oraz wezwanie do zapłaty potraktowała to jako pomyłkę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. G. prowadzi przedsiębiorstwo o nazwie F., zajmujące się sprzedażą detaliczną paliw do pojazdów silnikowych na stacjach paliw.

Pozwany prowadzi Firmę Handlową (...), a przedmiotem jego działalności gospodarczej jest sprzedaż hurtowa paliw i produktów pochodnych.

Bezsporne,

Rozmowy dotyczące zamówień oleju napędowego prowadzone były telefonicznie pomiędzy powodem a mężem pozwanej S. G., który skontaktował się z powodem celem nawiązania współpracy.

Konsekwencją tych rozmów było przesłanie powodowi drogą elektroniczną dokumentów potwierdzających prowadzenie przez pozwaną działalności gospodarczej, a mianowicie: decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 11 lutego 2008 roku o udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, informacji z (...) i wniosku o potwierdzenie nadania NIP.

Następnie pozwana złożyła drogą elektroniczną zamówienia. W dniu 22 stycznia 2015 roku powód otrzymał zamówienie na olej napędowy, które zostało opatrzone pieczęcią firmy pozwanej z jej imieniem i nazwiskiem oraz podpisem (...). W zamówieniu podane było również imię i nazwisko osoby upoważnionej do odbioru towaru, numer jej dowodu osobistego oraz numery rejestracyjne pojazdu i cysterny mającej odebrać towar z bazy paliw. Podano cenę oraz miejsce i termin odbioru towaru. Odbiór towaru miał nastąpić z magazynu firmy (...).

Uprawniony pracownik pozwanej odebrał towar podany w zamówieniu w dniu 23 stycznia 2015 roku. Odbiór towaru został potwierdzony dokumentem ważenia nr (...), opatrzonym podpisem odbiorcy- kierowcy wskazanego w zamówieniu.

W dniu 26 stycznia powód otrzymał zamówienie na olej napędowy, które zostało opatrzone pieczęcią firmy pozwanej i jej podpisem. Zamówienie wskazywało imię i nazwisko numer dowodu osobistego i numer telefonu kierowcy, pracownika pozwanej, upoważnionego do odbioru towaru oraz numery rejestracyjne pojazdu z cysterną.

Towar został odebrany przez upoważnionego pracownika pozwanej w dniu 27 stycznia 2015 roku z magazynu firmy (...). Na powyższą okoliczność wystawiony został dokument ważenia nr (...).

Dowód: decyzja k. 4, zaświadczenie k. 48, informacja z (...) k. 49-50, wnioski o potwierdzenie nadania NIP k. 51-52, zamówienie k. 53, dokument ważenia k. 54, zamówienie k. 55, dokument ważenia k. 56,

W dniu 23 stycznia 2015 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 116.679,30 zł. Faktura dotyczyła sprzedaży pozwanej 30502 litrów oleju napędowego. Termin zapłaty został wyznaczony na dzień 30 stycznia 2015 roku. W treści faktury powołano numer dokumentu ważenia towaru- (...).

W dniu 28 stycznia 2015 roku powód wystawił fakturę nr (...) opiewającą na kwotę 115.735,69 zł z tytułu sprzedaży pozwanej 30062 litrów oleju napędowego. W fakturze wyznaczony został termin zapłaty na dzień 4 lutego 2015 roku. W fakturze zawarty został numer dokumentu ważenia- (...).

Powód wysłał faktury pozwanej.

Po otrzymaniu faktur pozwana nie skontaktowała się z powodem.

Dowód: faktura VAT nr (...) k. 10, faktura VAT nr (...) k. 11, zeznania powoda, zeznania pozwanej,

W dniu 24 marca 2015 roku powód wysłał na adres prowadzonej przez pozwaną działalności gospodarczej wezwanie do zapłaty należności wynikających z faktur.

Po otrzymaniu wezwania pozwana nie skontaktowała się z powodem.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 12, zeznania powoda,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione. W niniejszym postępowaniu powód domagał się od pozwanej zapłaty ceny za towar- olej napędowy – sprzedany pozwanej na podstawie zamówień dokonanych w dniu 22 i 26 stycznia 2015 roku.

Podstawę prawną sformułowanego w pozwie żądania stanowił przepis art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Dla wykazania zasadności żądania powód przedstawił dwa zamówienia na olej napędowy opatrzone podpisem pozwanej i pieczętką jej firmy, potwierdzenia ważenia zawierające podpisy pracowników pozwanej uprawnionych do odbioru towaru oraz faktury VAT. Dokumenty te potwierdzają dokonanie przez pozwaną dwóch zamówień towaru w postaci oleju napędowego, który następnie został odebrany z magazynu przez pracowników pozwanej. Dowody z dokumentów zostały uzupełnione zeznaniami powoda, który przedstawił genezę współpracy stron, potwierdził otrzymanie zamówienia, odebranie towaru przez pracowników pozwanej, wysłanie pozwanej faktur VAT i brak zapłaty należności z nich wynikających. Powód wskazał również, że po upływie terminu zapłaty prowadził rozmowy z mężem pozwanej na temat zadłużenia pozwanej.

Pozwana zakwestionowała obowiązek zapłaty należności wynikających z wystawionych przez powoda faktur podnosząc, że zamówienia nie zostały przez nią złożone i nigdy nie otrzymała towaru objętego fakturami VAT.

Zdaniem Sądu pozwana nie zdołała skutecznie zakwestionować spoczywającego na niej obowiązku zapłaty należności wynikających z faktur. Zeznania pozwanej Sąd ocenił jako niewiarygodne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwana nie podważyła skutecznie prawdziwości podpisów umieszczonych pod zamówieniami paliwa. Wbrew stanowisku prezentowanemu przez stronę pozwaną, to na pozwanej, a nie na powodzie spoczywał obowiązek wykazania, że podpisy umieszczone pod zamówieniami nie zostały przez nią złożone. Powołać w tym zakresie należy zd.1 art. 253 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Pozwana zaś nie podjęła żadnej inicjatywy dowodowej mającej na celu podważenie prawdziwości złożonych pod zamówieniami podpisów.

Odnosząc się do zeznań pozwanej podnieść należy, że pozwana przyznała, że osoby odbierające towar są jej pracownikami. Jednocześnie zaprzeczając, że osoby te działały jako jej przedstawiciele nie potrafiła przedstawić logicznego, przekonującego wytłumaczenia prezentowanego stanowiska, że jej pracownicy, samochodami należącymi do firmy (...) podejmowali czynności związane z odbiorem paliwa. Opisane przez pozwaną działania (a raczej brak tych działań) po otrzymaniu faktur i wezwania do zapłaty ocenić należy jako nacechowane brakiem dbałości o własne interesy. Pozwana wskazała, że otrzymane faktury i wezwania do zapłaty potraktowała jako pomyłkę, w związku z tym nie skontaktowała się z wystawcą dokumentów. Biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego wskazać należy, że osoba, która otrzymałaby faktury, a następnie wezwanie do zapłaty na kwotę przekraczającą 200.000,00 zł i w rzeczywistości nie zawierałaby wynikających z dokumentów umów, skontaktowałaby się niezwłocznie z wystawcą dokumentów celem wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Poza tym pozwana, pytana na rozprawie, czy po otrzymaniu dokumentów w postaci zamówień podpisanych przez jej pracowników, okazywała im te dokumenty, zaprzeczyła, co również świadczy o niefrasobliwości pozwanej.

Zdaniem Sądu, prezentowane przez pozwaną w niniejszym procesie stanowisko zmierzało do uniknięcia zapłaty za zamówiony i odebrany przez pozwaną towar.

Pozwana nie zdołała skutecznie podważyć prawdziwości, rzetelności złożonych przez stronę powodową dokumentów świadczących jednoznacznie o złożeniu przez pozwaną zamówienia na paliwo i o odebraniu towaru przez jej pracowników.

Mając na uwadze powyższe, należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 232.414,99 zł. stanowiącą sumę należności wynikających z przedłożonych faktur.

Rozstrzygnięcie o odsetkach uzasadnia art. 481 §1 i 2 k.c..

Powód domagał się zasądzenia odsetek 4 kwietnia 2015 roku i od tej daty odsetki te zostały zasądzone na jego rzecz w wyroku. Wskazać należy, iż faktura nr (...) przewidywała termin zapłaty należności w dniu 30 stycznia 2015 roku, zaś faktura nr (...) wskazywała, że zapłata winna nastąpić do dnia 4 lutego 2015 roku. W wezwaniu do zapłaty z dnia 24 marca 2015 roku powód podał, że zapłata kwoty 232.414,99 zł winna nastąpić do dnia 3 kwietnia 2015 roku.

Tak więc żądanie odsetek od dnia 4 kwietnia 2015 roku było prawidłowe, pozwana niewątpliwie pozostawała w opóźnieniu z zapłatą należności wobec powoda.

Stroną przegrywającą niniejszy spór jest pozwana. Stąd, na mocy art. 98 k.p.c. spoczywa na niej obowiązek zwrotu przeciwnikowi poniesionych kosztów procesu. Na koszty złożyła się opłata od pozwu wynosząca 11.621,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17,00 zł oraz wynagrodzenie dla reprezentującego powoda radcy prawnego.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika uzasadnia §6 pkt 7) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst. jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490-wyciąg).

Sygn. akt (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)